

Konec církevního roku

Hošťálková 20.11.2022

První čtení: Žalm 139,1-24 **Základ kázání:** 1 Tesalonickým 5:11,14-23 **Písně:**706, 342, 403, 330, 757

Milí bratři a sestry, dnešní neděle je poslední v církevním roce. Zakončuje se tak mezidobí jinak zvané trojiční období a příští neděle začíná advent. Adventem začíná první období církevního roku, Vánoční období, které vrcholí 25. prosince připomínkou narození Pána Ježíše. Další důležité období se odehrává kolem Velikonoc, kdy si připomínáme Ježíšovo ukřižování. A poslední, trojiční období, které následuje po seslání Ducha svatého. Církevní rok trvá stejně dlouho jako ten kalendářní, ale jeho začátek je posunut na 1. adventní neděli. Zatím co kalendářní rok klade důraz na konec, tedy silvestr, tak ten církevní končí nenápadně. Nekončí, ani nezačíná žádnou velikou událostí. A proto se nám často ztrácí z povědomí. V hlavách se nám honí myšlenky na blížící se Vánoce, a tak si častokrát tento předěl nestihneme ani uvědomit. A to je škoda. Když něco končí většinou máme ve zvyku se ohlédnout zpět a zhodnotit, co se nám podařilo a v čem se máme ještě zlepšit. Konec církevního roku je ideální příležitost pro jeho zhodnocení. Adventní dobu můžeme pak naplno využít k duchovním přípravám na Vánoce. Nechme si projít hlavou, co jsme prožívali o loňských Vánocích. Podlehli jsme předvánočnímu shonu, anebo jsme se dokázali soustředit na pravou podstatu Vánoc, na narození Krista. Prožili jsme postní období a Velikonoce v myšlenkách na naši záchranu skrze ukřižování Ježíše Krista? Anebo nám to tak nějak uteklo. Zkusme zhodnotit, kam jsme se za rok posunuli na naší cestě za Bohem.

Svátky

Když přemýšlím nad prožíváním Vánoc a Velikonoc, zjišťuji, že selháváme pořád na tom samém. Chceme se soustředit na duchovní podstatu těchto svátků, ale realita světského života nás utluče svými povinnostmi. Stále se snažíme prožít Kristovo narození a ukřižování, ale místo toho sháníme dárky, uklízíme a pleteme pomlázky. V kázáních slyšíme, jak se máme připravit na duchovní prožití svátků a odhodit zátěž tohoto světa, ale nepomáhá to. Přejeme si, abychom svátky prožívali jako malé děti, s nadšením a kouzelnou atmosférou, ale nakonec se z toho stane jen soubor povinností, které musíme ještě stihnout. Ale Proč se nám to nedaří? A jak to změnit.

Přirozeností člověka je preferovat, to, co je viditelné. Duchovní věci nevidíme, a proto se nám často ztrácí. Musíme si je připomínat a cíleně se jimi zabývat. Snažme se naplánovat si více volného času před svátky, abychom se nezahlcovali povinnostmi. Zkusme si všechny ty praktické věci jako je kupování dárků, pečení a ostatní přípravy nenechávat na poslední chvíli. Čím dříve je zvládneme, tím dříve budeme mít čas na přemýšlení a rozjímání o Bohu. Ono je to i praktické. Ke noci adventu se stejně už pořádné dárky nedají sehnat. V obchodech jsou ceny vyšroubovány na maximum a zboží většinou ani není skladem. Smějeme se, že už od září máme v supermarketech vánoční výzdobu, ale proč ne. Mně se osvědčilo sehnat dárky do konce října a pak mít klid. Ne vše se dá nachystat s předstihem, ale pokud to jde, tak to zkusme. A co věci jako pečení cukroví a úklid? Využijme čas strávený při těchto věcech na povídání si s dětmi o tom, co nás teď čeká. Vysvětlujme jim, proč pečeme perníčky. Vykládejme jim o tom, co se dělo tehdy za dob Pána Ježíše. Rozebírejme to podrobně den po dni, všimějme si maličkostí v Ježíšově příběhu. Tak jako Izraelci stále dokola dětem připomínali minulost svého národa, tak i my učme děti i sebe, co se tehdy stalo.

Všední dny

Kromě svátečních dnů máme v životě i ty obyčejné. Dny, ve kterých si nepřipomínáme nic biblicky důležitého. Mohlo by se zdát, že máme duchovní volno. Ale v Koloským 3,23 čteme „*Cokoli děláte, dělejte upřímně, jako by to nebylo lidem, ale Pánu*“ Pro našeho Pána neexistuje nic, co bychom měli dělat bez něho. On s námi chce strávit celý život, nejen neděle a svátky. Zhodnotme tedy na konci církevního roku, jak jsme trávili naše všední dny. Dařilo se nám propojovat své každodenní starosti s Pánem Ježíšem? Pozvali jsme ho do obyčejných věcí jako je třeba zaměstnání, vaření nebo práce na zahradě? Zvládli jsme si každý den najít čas na modlitbu a bibli? Sdíleli jsme svou radost a trápení s našim Pánem v modlitbách? Ptali jsme se po Boží vůli při našem rozhodování?

Já sám musím přiznat, že v těchto věcech často selhávám. Někdy musím v práci strávit celý den, když poté přijdu unavený domů, čekají na mě domácí úkoly dětí a pomoc v domácnosti. Když večer děti usnou, jsem tak unavený, že na nějakou modlitbu nebo čtení z bible už prostě nemám sílu. Při čtení bible usínám a při modlitbě se nedokážu soustředit. Těžko se pak z takového kolotoče dostává ven. A pokaždé s tím bojuji. Ale časem jsem si našel možnosti, jak se Bohu přiblížit, i když mi nezbývá moc času a energie.

Pokud vím, že budu večer příliš unavený na to, abych se modlil, snažím se modlitbu přesunout na ráno. Nejčastěji, když jezdím do práce. V autě často strávím i hodinu, a tak se ji snažím využít. Pomodlím se, poslechnu si chvály a někdy i nějakou přednášku. Cítím, jak mi to hned rozjasní den a mužů jít pracovat s pocitem, že Bůh je se mnou. Nainstaloval jsem si do mobilu aplikaci, která mi každý den připomene nějaký verš nebo krátké zamýšlení. A snažím se na to myslet i během dne. A pokud najdu večer chvíli času, třeba 15 min, obleču se a jdu se projít s modlitbou. Snažím se, aby se z těchto činností staly každodenní samozřejmosti. Další oblastí všedních dní je práce a pomoc při sborových věcech. Byli jsme v minulém roce ochotni obětovat svůj čas a zapojit se do úklidů a oprav fary? Pomohli jsme s tím, co bylo potřeba? Víím, že nikdo z nás nemá času na rozdávání, ale když dáváme desátky ze svých peněz, věříme, že Bůh se postará, abychom měli dostatek. Zkusme to samé i s našim časem. V Přísloví je napsáno: „*Důvěřuj Hospodinu celým srdcem, na svoji rozumnost nespolehej.*“ (Přísloví 3,5). Vzdejme se svého času na úkor Boha a on se postará. Je to o víře v to, co nevidíme. Náš Pán ví, co potřebujeme a on se o to postará.

Rozpoznávání Boží vůle

Při ohlédnutí za uplynulým rokem nesmíme vynechat hodnocení toho, jak se nám dařilo poznávat Boží vůli. Byli jsme schopni rozpoznat tiché Boží volání? A jak se nám dařilo rozpoznávat dobré a špatné věci v našem okolí? Nenechali jsme se přehltnout dobrými věcmi a poté nevyhořeli? Občas se nám stane, že začneme pracovat ve sboru na příliš mnoha věcech. Ale pak to nejsme schopni vydržet, odpadneme a už nejsme schopni dělat nic. Musíme se svým časem nakládat rozumně. Přehodnocovat, co opravdu po nás Pán Bůh chce a co je jen z naší iniciativy. Pokud nás Pán postaví do služby, dá nám také sílu a čas abychom to zvládali. Ale pokud je to jen z nás, častokrát to nejsme schopni dlouhodobě vydržet. Modleme se a prosme Boha, aby nám ukázal cestu, kterou pro nás připravil. Chtějme konat jeho dílo, a ne to naše.

Je mnoho věcí, které se tváří ušlechtilé, ale pokud je budeme zkoumat, zjistíme, že nás odvádí od Boha. Zavzpomínejme, jestli jsme dokázali všechny tyto věci podrobit zkoušce skrze bibli a modlitby. Pokud je něco v rozporu s bibli, není to pro nás přínos, ale odvádí nás to pryč od pravé víry. Zabírá to čas v našem životě a je to zbytečné. Dokázali jsme se těchto věcí vzdát a vyčistit tak naše nitro od špatností a zbytečností?

Pomoc a opora druhým

Na závěr ještě možná nejtěžší věc. Pastorační a setkávání se s ostatními. Doposud jsme řešili věci pro náš osobní rozvoj, ale našim úkolem je také přivádět ostatní ke Kristu. V Matoušově evangeliu čteme: „*Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky*“ (Mt 28,19) Zhodnoťme si, jak se nám dařilo mluvit o Kristu s lidmi mimo církvev. Dokázali jsme udělat ten správný dojem odrážející naši víru? Viděli na nás nevěřící rozdíl nebo jsme splynuli s davem? Víím, že je to těžké. Ale stojí to za to. Někdy slova nestačí, ale pokud na nás ostatní uvidí ten Boží pokoj budou se sami ptát, kde pramení.

Kristova církev má byt jako jedno tělo, jehož údy se navzájem podporují a doplňují. Tak tomu má být i mezi námi křesťany. Snažme se s ostatními vycházet v lásce a porozumění. Buďme mírotvůrci a ne buřiči. Usilujme o jednotu v Kristu pro celé naše společenství.

Závěr

Na závěr bych chtěl dodat, že se nemáme trápit našim selháváním. Nikdo z nás není dokonalý. A jestli se neúspěchem máme trápit, tak jen do té míry, abychom se poučili. Přemýšlejme, kde jsou naše rezervy a jak se ještě zlepšit. Poučme se ze svých chyb a prosme Boha, aby nám dodal sílu a vedl nás. Nejsme na to sami. On je věrný a neopouští nás, i když selžeme. Náš život je cesta a postupně jej měníme k obrazu Božímu. Náš Pán je úžasně milostivý, a tak se máme radovat z toho, co skrze nás vykonal. Při ohlédnutí za uplynulým rokem se můžeme radovat z tolika úžasných věcí, které jsme prožili v Boží náruči. Práce na Božím díle nás naplňuje a dává našemu životu smysl. Čím blíže Bohu jsme, tím více se nám život zdá být šťastnější. Toto zhodnocení nás nemá trápit, ale povzbudit k tomu, abychom odhodili to, co nám brání jít blíže ke Kristu a radovat se s ním.

Stále se radujte, v modlitbách neustávejte. Za všech okolností děkujte, neboť to je vůle Boží v Kristu Ježíši pro vás. (1 Tesalonickým 5:16-18)

Amen

1 Tesalonickým 5:11, 14-23

- 11**Proto se navzájem povzbuzujte a buďte jeden druhému oporou, jak to již činíte.
- 14**Klademe vám na srdce, bratří, kárejte neukázněné, těšte malomyslné, ujímejte se slabých, se všemi mějte trpělivost.
- 15**Hleďte, aby nikdo neoplácel zlým za zlé, ale vždycky usilujte o dobré mezi sebou a vůči všem.
- 16**Stále se radujte, **17**v modlitbách neustávejte.
- 18**Za všech okolností děkujte, neboť to je vůle Boží v Kristu Ježíši pro vás.
- 19**Plamen Ducha nezhášejte, **20**prorockými dary nepohrdejte.
- 21**Všecko zkoumejte, dobrého se držte, **22**zlého se chraňte v každé podobě.
- 23**Sám Bůh pokoje nechť vás cele posvěti a zachová vašeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista.